

SVATÁ HORA

ČÍSLO 2 • 2009

Rozhovor s Radkem Rejškem II.

Australská zima v červenci

Hudba v nezvyklých souvislostech

Velikonoce jsou svátky vítězství

Ospravedlnění

Svatý Klement Maria Hofbauer

OBSAH

Úvodník

Nový život **3**

Naše pravidelné otazníky

Rozhovor s Radkem Rejškem II. **4**

Zprávy

Zprávy ze Svaté Hory **12**

Opravy na Svaté Hoře **13**

Pozvání na pouť Matice Svatohorské **13**

Australská zima v červenci **14**

Hudba v nezvyklých souvislostech **16**

Spiritualita

Velikonoce jsou svátky vítězství **17**

Ospravedlnění **19**

Svatý Klement Maria Hofbauer **22**

Informace

Exercicie, poutě, bohoslužby **24**

Fotografie na titulní straně časopisu:

Letecký pohled na Svatou Horu

Fotografie v časopise:

Josef Hovorka, Jiří Jiroušek, Josef Michalčík, Stanislav Přibyl, Jan Traxler, Miroslav Zelenka a archiv Svaté Hory

Nový život

V tomto velikonočním období jsem si vzpomněl na jednu událost z mého života, na první pohled banální a nevýznamnou. Jednou jsem si jen tak z plezíru zasadil zrníčko z citrónu a k mému podivu se z něj za krátký čas vyklubal malý zázrak s dvěma mrňavými lístečky. Můj údiv je na místě, protože většinou v mé blízkosti kytičky „chcípají“ kvůli nedostatku vody, světla, možná i čerstvého vzduchu, byť dokážou kyslík z různých splodin a plynů vyrábět. A to už vůbec nemluví o tom, že by se nějaká rostlina rozhodla vylézt z klidu svého semínkového domečku do nebezpečné blízkosti mé osoby.

Tento příběh je takovou jarní story, kdy ještě mráz sem tam postrašil dubnová či dokonce i květnová rána. Jednou jsem tak zrána otevřel okno, ať si malý citrus lokne také čerstvého vzduchu. Když jsem se vrátil ze snídane do svého pokoje, dechl na mě závan mrazu. Sluníčko sice svítilo, a tak dokázalo oklamat pozorovatele vyhrátých pokojíků, kteří se koukali na přírodu pouze z bezpečí svých kutlochů, aby si mysleli, jak je venku teplo.

Ani jsem si nevšiml, že citrus - říkejme mu pro zjednodušení „citrón“ - na mě volá svojí němou řečí, že to je dost, že jdu, a že z té zimy může dostat zápal plic. No, nebo kořenů, lístečků nebo všeho jiného, co rostliny mají. Citrón mi po třech dnech „umřel“.

Pohřeb se nekonal. Najednou mi totiž přišlo líto, že ojedinelá rostlina, která se odvážíla žít v mé blízkosti od narození, se tak rychle odporoučela. A tak jsem si řekl, že seschlý pahýlek budu zalívat a jinak opečovávat, dokud se nevzkříší. Dokonce si pamatuji, že jsem mu dával i jakési umělé dýchání - po koupeli mrazem jsem ho chvilku zahříval svým dechem „provoněným“ parkem ze snídane.

Nic. Druhý týden, nic. Po třetím týdnu trpělivého zalévání a povídání si stylem, „no tak, chlape, vstávej,“ jsem to vzdal. Nicméně jsem citrón zavlažoval už jen tak ze setrvačnosti dál.

K mému úžasu se po dvou měsících na suchém pahýlu rostlinné mrtvolky udělala boule, která se zazelela, a ejhle - můj seschlý miláček vstal z mrtvých. A k mému překvapení rostl tak rychle, jako by chtěl dohnat svoji dvouměsíční klinickou smrt.

Snažme se tedy velikonoční období prožít v přijímání všeho ovoce, které nám Kristus daroval ze stromu kříže, a staňme se tak Božím působením také tak milosrdnými a laskavými, jako je náš Pán. Pak vstaneme z mrtvých rychleji než resuscitovaný citrónovník.

P. Josef Michalčík, CSsR

„Pozorujte polní lilie,
jak rostou:
nelopotí se, nepředou,
- a říkám vám:

Ani Šalamoun v celé své nádheře
nebyl tak oblečen
jako jedna z nich.“

(Mt 6,28-29)

Pokračujeme v rozhovoru se skladatelem, hudebním režisérem, varhaníkem, carillonistou a inspirujícím kantorem Radkem Rejškem.

Tradice je věc, za kterou by se člověk neměl stydět

Jaký je tvůj vztah k pedagogické činnosti? Jak ses zmínil, učil jsi v minulosti, na základních uměleckých školách...

Vyučování je práce, která se mi velice líbí. Učil jsem na pražské Konzervatoři, asi šest let, a to velice rád, ale po čase jsem si přestával rozumět se systémem práce, který byl tehdejším vedením pražské Konzervatoře vyžadován, a nebyl jsem sám. Když tedy z Konzervatoře odešel kolega skladatel Jiří Churáček a přestoupil na Konzervatoř v Českých Budějovicích, o několik let později jsem odešel za ním.

Proč do Českých Budějovic? Nalezli jste tam odlišné podmínky k práci?

Je třeba říci, že učení mě opravdu baví. Možná bych byl schopen se jím živit i na plný úvazek, kdyby ovšem bylo solidně placené (v mém konkrétním případě si nestěžuji, ale myslím to všeobecně) a kdyby kolem vyučování neexistovalo tolik věcí, které pedagogům práci dost ztrpčují. Já k smrti nesnáším administrativu, vůbec se tím netajím a říkám zcela veřejně: vyplnit třídní knihu je pro mě větší utrpení než absolvovat čtyři náročné vyučovací hodiny s nechápajícími pubescenty, které mám ovšem jinak moc rád! Tak polohlasně to říkám i před vedením školy, ať se mnou dělají, co chtějí. Já v tom už jiný nebudu. Nicméně to nemění nic na tom, že vyučování mě moc baví a je to činnost, která mi i pomohla v loňském roce, který se pro mě stal kritickým. Cítil jsem, že pozice, v níž jsem se nacházel v Rozhlase, je nadále neudržitelná, a potřeboval jsem změnu. Nikdy jsem nebral vážně tzv. syndrom vyhoření, dokud jsem ho loni nezažil sám na sobě. A právě Konzervatoř v Českých Budějovicích se zdála být tou vítanou změnou. Samozřejmě jsem pochyboval, konzultoval věc se spoustou lidí, až mi můj zpovědník řekl: „Podívej se, bude ti padesát. Když tu změnu neuděláš teď, tak už ji neuděláš nikdy.“ Tak jsem se toho chopil a ke zděšení všech kolem jsem rozvázal

pracovní poměr v Rozhlase s tím, že ve svých projektech tam pracuji dál – jako externista. Má to obrovské výhody: ony věci, které by mi ztrpčovaly život, už teď jdou zcela mimo mě. A k tomu pracuji na téměř celý úvazek na Konzervatoři v Českých Budějovicích.

Můžu říci, že je to pro mě změna jedině k lepšímu. A především na českobudějovické Konzervatoři jsou tak příhodné poměry, naprosto odlišné od těch pražských! Doufám, že vydrží co nejdéle a nikdo to nezkaží.

Jsi také hráčem na zvonohru – carillonistou. I na Svaté Hoře jsme tě v souvislosti se zvonohrou mohli několikrát potkat. Počátek zájmu o tento netradiční nástroj jistě spadá do doby onoho předrevolučního rodinného zájezdu napříč Evropou...

Ano. Bylo to ještě za totality, kdy právě pod vlivem zážitků z Holandska jsem si říkal, že bych se měl pokusit dostat se na naši jedinou mechanickou zvonohru na pražské Loretě. Zašel jsem tedy za paní ředitelkou, tehdy to byla paní Hana Havránková, a zase, když jsem vyslovil přání podívat se na věž a případně si na zvonohru i zahrát, čekal jsem, že budu vyhozen. K mému velkému překvapení se to opět nestalo. Bylo mi umožněno loretánskou věž navštívit a mohl jsem dokonce na Loretu docházet častěji. A tak jsem byl tehdy jediným loretánským carillonérem. Předě mnou byla mezera až do šedesátých let, kdy posledním mým předchůdcem, který na Loretě pravidelně hrál na zvonohru, byl prof. Ladislav Vachulka.

Když po revoluci byla Loreta církvi vrácena, zůstal jsem tam i nadále. Zpočátku jsem hrál jen na zvonohru, později i na varhany, které právě v té době restauroval varhanář Vladimír Šlajch z Borovan. Časem jsem pochopil, že sám Loretu hudebně nezvládnou. Aktivit jsem tehdy už neměl právě málo, a být každou neděli vázán na Loretě bylo neúnosné. Hledal jsem tedy další lidi, kteří by se Loretě věnovali. Za všechny bych jmenoval Kamila Nováka, u něhož mi bylo líto, že hraní na Loretě poměrně brzy nechal, přestože hrál výborně. Tehdy studoval na AMU varhany u prof. Jaroslava Tůmy a na Loretě hrál vlastně dva roky – od roku 2000 do roku 2002. Za tu dobu se ukázal jako výborný muzikant a i mě samotného inspiroval ke spoustě věcí, které by mě asi jinak nenapadly. Potom se ale odstěhoval na Moravu, a tak jsem přibral jako spolupracovnice Alenu Michálkovou a Vítka Janatu, a je to, myslím, výborná spolupráce. Zjistil jsem, že tři lidé na jeden kůr a jednu zvonohru je opravdu ideální počet.

A co skladba? Jakou hudbu jsi komponoval po ukončení studia vysoké školy?

Můj skladatelský vývoj byl také poněkud zvláštní. Když jsem po gymnáziu vstoupal na konzervatoř, dostal jsem obrovskou inspirační pobídku od Zdeňka Lukáše v tom smyslu, že jsem tehdy byl doslova zblázněný do avantgardy, zejména do tzv. Novopolské školy. Víím, že jsem k přijímacím zkouškám na konzervatoř přinesl téměř grafickou partituru, nějaké aleatorní studie, zkrátka že tam, kde normálně bývají noty, byly kromě nich ještě prapodivné obrazce a diagramy. Členové přijímací komise, zvláště skladatelé Ilja Hurník a Oldřich Semerák, na to hleděli se svěšenou hlavou, Jan Kasal se otočil zády ke stolu a viděl jsem, že se směje. Nevím, co si mysleli, nicméně byl jsem přijat. A byl jsem považován za představitel konzervatorní avantgardy, což mi vydrželo poměrně velice krátce. Zjistil jsem totiž, že durový kvintakord je pro mě pořád tím nejhezčím souzvukem, jaký znám. A začal jsem také pod vlivem jednoho skladatelského období Zdeňka Lukáše, typického plochými durovými akordů – říkám tomu „lukášovský hymnismus“ – komponovat hudbu úplně opačnou. Takže když jsem potom šel na JAMU, která byla zaměřená tak modernisticky, jak já jsem komponoval na začátku konzervatoře, nosil jsem tam partituru ve čtyřčtvrtečním taktu s durovým předznamenáním. Dostal jsem se tak ke Zdeňku Zouharovi, který měl jako jeden z mála na katedře skladby JAMU pro tradicionalismus pochopení. Ale pozor! Dnes mohu říci, že studium na JAMU bylo pro mě mimořádně důležitým obdobím, protože jsem pochopil, v čem tkví skutečná „modernost“ obsahu či výpovědi v umění obecně, a pochopil jsem, že výsostně moderní text lze sestavit z obyčejných a běžně používaných slov, aniž bychom museli do řeči implantovat bizarní novotvary (přirovnám-li hudbu k literatuře).

Jaké kompoziční metody používáš dnes? Alespoň velmi obecně.

Dnes používám některé konstruktivistické kompoziční principy, které jsem si odnesl ze svého studia na JAMU, a snažím se je aplikovat do konsonantní (libozvukové) zvukovosti. Velmi mě například provokuje myšlenka seriální techniky v konsonantním oboru. Čili ne serialismus za každou cenu.

Kompoziční metoda pro mě nikdy není cílem, ale prostředkem, k čemuž na JAMU někdy docházelo. Zmínil bych příklad skladby, která se jmenovala Komínologie. Onen skladatel koupil pohlednici Brna, spojil tužkou vrcholky všech komínů, které na pohlednici viděl a sestavil z nich křivku, kterou přenesl do matematické funkce a tu zase do vztahů mezi tóny a rytmickými hodnotami. Vznikla velice zajímavá hudební struktura, která měla dvě drobné nevýhody: nešlo ji hrát a už vůbec ne pak poslouchat.

Což jsou u hudební skladby opravdu drobné nevýhody.

Známe tedy už tvoji skladatelskou filozofii. Jaké jsou tvoje inspirační zdroje při komponování?

Myslím, že už tehdy v Brně jsem inklinoval ke způsobu práce, jakým pracuji dnes. Vůbec se nebráním tradičním formám. Myslím si totiž, že tradice je věc, za kterou by se člověk neměl stydět, ale z níž by naopak měl vycházet. Když si vezmeme vývoj hudby, zjistíme, že nadčasová díla přežila právě proto, že vycházela z tradice, že neporušila návaznost na předchozí tvorbu.

Dalším podstatným prvkem mého přístupu ke skládání je fakt, že necítím potěšení komponovat pro jednorázové provedení na přehlídkách a festivalech, kterých se zúčastní příbuzní skladatelů a dva hudební kritici. Jeden z nich napíše kritiku v superlativních kladných, druhý kritiku opět v superlativních, ale negativních, takže nakonec nikdo stejně neví, co si z obou kritik má vybrat. Naopak mě vždy bavilo psát na objednávku.

Je pro mě problém si sednout ke stolu, vzít si čistý notový papír a říct si: Teď něco napíšu! Musím předem vědět co, pro jaké obsazení a jakou příležitost budu psát, prostě potřebuji zadání. Ne, že bych si takové zadání nemohl vytvořit sám, ale je pro mě mnohem příjemnější, když mi někdo, jako například ty před pár týdny, řekne: „Podívej, napiš nám pašije, bez doprovodu a ne moc těžké.“ Přijde mi to rozumnější, než abych chodil po lese a za měsíc se rozhodl, co že to budu vlastně skládat.

Komponuješ tedy nejraději na objednávku. Podobně vznikly i některé skladby pro Loretu?

Ano. Na Loretě působící soubor Piccolo Coro, který vede Marek Valášek, provedl například mou Missu brevis i další skladby. Premiérovali mi i další rozměrnější skladbu Statue Kuksenses (Sochy Kukské), kterou považuji sám pro sebe za dosti mezníkovou kompozici. Prvotní inspirací jsou samozřejmě dvojice soch lidských ctností a nešťatí Matyáše Brauna na zámku v Kuksu. Druhou inspirací byla pak jakási nepřímá ústní objednávka hradeckého chlapeckého sboru Boni Pueri, s nimiž jsem v té době několikrát jako hudební režisér natáčel. Tento sbor, složený výhradně z mužských

a chlapeckých hlasů, mě po zvukové stránce velice zaujal. Když jsem ale skladbu dokončil a partituru věnoval sbormistrovi, pochopil jsem, že změny v dramaturgii souboru patrně zapříčiní, že ač věnována, skladba se svého provedení tímto sborem nejspíše nedočká. Hledal jsem tedy možnost, jak skladbu provést, a domluvil jsem se právě s Markem Valáškem a souborem Piccolo Coro, kteří Statue Kuksenses provedli. Skladba při provedení sice zněla poněkud jinak, než bylo zamýšleno, protože Piccolo Coro je sbor smíšený, s ženskými hlasy, nikoli chlapecký.

Ale i přesto toto provedení k mému překvapení nezní o nic méně přesvědčivě, a tak jsem za něj velmi vděčný.

Jako sbormistr od tebe znám jednu drobnou skladbu, u níž a se stálým úžasem sleduji četnost jejich provedení a narůstající oblíbenost mezi sborovými zpěváky – Ave Maria.

To je skladba, která vznikla velmi spontánně a bez objednávky. Může za to Svatá Hora. Jednou jsem tu něco zařizoval (asi natáčení) a potom, co jsem vyřídil vše, co bylo třeba, jsem měl ještě nějaký čas navíc. Nemusel jsem pospíchat domů, do Prahy se mi moc nechtělo, počasí bylo dost ošklivé, a tak jsem si šel na chvilku sednout do baziliky. A v bazilice mě najednou napadlo: co kdybych napsal Ave Maria? Tak se to stalo. Nápad vznikl tedy na Svaté Hoře, fyzicky jsem skladbu napsal až potom v Praze.

Na Svatou Horu jsi jezdil za P. Karlem Břízou?

Ano.

Jak jste se spolu seznámili?

Seznámili jsme se v rámci jedné exkurze České organologické společnosti po pražských varhanách. Byl jsem požádán, abych jako v Praze rodilý a domácí tuto exkurzi zorganizoval. A s exkurzí přijel i P. Bříza a mimochodem i slečna Marta, která se později stala mojí manželkou. Protože manželka pochází z Krucemburku, kde v té době žil i P. Bříza, vzájemné návštěvy na sebe nedaly dlouho čekat.

Jak na tebe zapůsobila osoba P. Břízy?

P. Břízy jsem si vždycky velice vážil jako naprosto všestranného člověka. Pro mě bylo úžasné, že dokázal postavit varhany, psát velice dobrou hudbu, velmi dobře vyučovat a vést kůr, přičemž nic z toho vlastně neměl možnost studovat. Měl na vše ale od Pána Boha schopnosti. Byl to velice zajímavý člověk, od něhož bylo možno se velmi mnoho naučit. Výborný rádce do života.

Jaké jsou tvé další vazby na Svatou Horu?

Svatá Hora je pro mě místo naprosto mimořádné, kde se setkává duchovní, umělecký a ještě nevím jaký další potenciál, a je to místo, kde se cítím velmi dobře. Nádherné okamžiky na Svaté Hoře prožívám, když se tu můžu zavřít do pokoje v Exercičním domě a psát hudbu. Mohu vycházet pouze za účelem konzumace jídla, krátkého posezení s P. Přibylem nebo za účelem procházky lesem, protože samozřejmě sedět bez přestávky nad notovým papírem není možné. Kouzlo Svaté Hory je v tom, že tu nejsem rozptylován. Když tu chci strávit pár dnů a psát, o tom, kde jsem, řeknu jen rodičům – všude jinde to zapřu, vypnu mobil a nekomunikuji. Jen večer mobil na chvilku zapnu, zkontroluji zprávy a pak dál pokračuji tím už popsaným až klauzurním způsobem.

Na Svatou Horu někdy přijíždíš i jako hudební režisér. Spolu jsme již pořídili, myslím, tři CD. Jaké nahrávky jim předcházely?

První svatohorskou nahrávku, ještě pod patronací Českého rozhlasu, jsem pořizoval za éry P. Břicháčka. Jednalo se o takový průřezový pořad o Svaté Hoře a nahrávku zvonů. Potom jsme ještě s P. Břízou natáčeli dvě CD se specificky svatohorskou hudbou a mariánskými písněmi.

Pro Svatou Horu jsi toho už i hodně napsal. Je to jiné komponovat právě na svatohorskou objednávku?

Byly to čtyři velké objednávky. První z nich, Te Deum, k oslavám sta let povýšení Svaté Hory na baziliku v roce 2005, je opravdu symfonická kompozice pro vojenskou dechovou hudbu, sbor a zvonohru. Dále pak komornější, asi půlhodinový volný cyklus sborových meditací na biblické texty Blahoslavenství. Třetí dokončenou skladbou bylo loni premiérované Stabat Mater pro komorní orchestr, sbor a varhany. Teď právě chystám velkopáteční pašije, které poprvé zazní o letošním Svatém týdnu.

Všechno jsou to velké skladby, o nichž vím, že sám od sebe bych je nenapsal. Jako první otázka by totiž vyvstalo: Kdo a kde tu skladbu provede? Svatá Hora mi poskytla tu výjimečnou příležitost, že provedení mých skladeb bylo zajištěno. A to pro skladatele dnes není jednoduchá maličkost zajistit, aby jeho skladby skutečně zazněly.

To je vlastně také důvod, proč jsem v dřívější době napsal jen dvě skladby pro velký orchestr. Obě dvě byly absolventské. O první, Poselství Malého prince, jsem už mluvil, tou jsem absolvoval na konzervatoři. Druhou jsou Tři obrazy Jana Zrzavého, kterou tehdy hrála zlínská filharmonie, když jsem končil studium na JAMU.

Jaký je tvůj pohled na současný stav liturgické hudby v českém prostředí?

Tady v Česku je ten vývoj trošku problematický tím, že byla přerušena kontinuita vývoje chrámového dění vůbec. A to přerušení nezačalo až komunistickou totalitou, začalo už v době první republiky, možná dokonce už za Josefa II. Toto přetržení kontinuity je příliš dlouhé na to, aby poměry zůstaly normální. Dnes víme, že celá řada kněží, někdy i biskupů, úplně přesně neví, co s hudbou v kostele. Sice na všechno existují směrnice, ale kdybychom ty směrnice měli nějak striktně dodržovat z hlediska našich poměrů, kladu si otázku, jestli by to bylo spíš ku prospěchu věci nebo spíš věci na škodu.

V žádném případě bych ale nedával vinu jen kléru. To by bylo příliš jednoduché. Ta vina je

všeobecná – podívejme se na stav kultury a umění kolem nás. Jakou kulturou a uměním svět žije? Došlo k jakémusi zmatení estetických hodnot, jakoby se vytratila ta zásadní myšlenka, že umění má být především krásné a povznášející. Nemám rád negativní umění. A bohužel musím říct, že ať už se kolem sebe podívám kamkoli, vidím stále spíš to negativní, zatímco pozitivní umění se krčí někde v koutku, a tak trochu neví co samo se sebou.

Říkal jsi, že nemáš rád negativní hudbu, která se snaží vzbudit pocity ošklivosti. Je, myslíš, nějaký pevný vztah mezi hudbou disonantní a negativní?

Disonantní hudba nemusí být automaticky hudba negativní. Například s velmi příkrými disonancemi se setkáváme i v hudbě Johanna Sebastiana Bacha, jenže tyto disonance jsou naprosto logické, připravené, rozvedené a jsou správně zařazeny v kontextu. A právě tato logičnost konsonantního a disonantního v současném umění není řešena tak přehledně, aby to bylo srozumitelné pro soudobého posluchače.

Zpět k chrámové hudbě. Jak podle tebe má vypadat chrámová hudba?

V současném stavu je tedy určitě potřeba především jistá vstřícnost, benevolence a hlavně tím zásadním hodnotícím kritériem by měla být míra čistoty a ušlechtilosti úmyslu tvůrce. To znamená, že pokud já, jako tvůrce liturgické nebo duchovní hudby, budu chtít především prezentovat svoje ego a v chrámovém prostoru a kůru vidím prostor, kde mohu uplatnit v první řadě své ambice, tak to je zřejmě špatně. Samozřejmě, já své ambice musím chtít uplatnit, ale ne prvoplánově, ale spíš jako takový příjemný vedlejší produkt. Je třeba se především snažit, aby ta hudba konvenovala jednak jejím posluchačům, jednak aby se vůbec hodila k průběhu liturgie, a musím, marná sláva, myslet také (a to hlavně) na Boha. Měla by to být hudba, která nebude urážet lidi, ani Boha.

Vidíš nějakou cestu ze současného stavu chrámové hudby?

Myslím si, že cesta řešení každého, a tedy i tohoto problému spočívá v tom, že každý začne ten problém řešit sám u sebe, v sobě. Pokud člověk chce psát hudbu, která má lidi oslovit, měl by se snažit být maximálně upřímný a maximálně soudný ve vztahu k lidem, k nimž bude svou hudbou promlouvat. Je totiž třeba správně odhadnout, co jsou posluchači ještě schopni unést, a co už ne. Pokud si například připravím geniální promluvu, složenou ale ze samých vulgárních slov, vím, že s ní nemohu před lidmi vystoupit, protože by ji neustáli. Vzpomněl jsem si nyní na jednu úžasnou báseň Vladimíra Holana, která však končí velmi vulgárním výrokem. Na gymnáziu jsem ji chtěl recitovat při besídce, ale profesorská cenzura to neumožnila – nevím, zda kvůli onomu výroku nebo spíše obsahu, který byl zrcadlem společenských poměrů...

Jako hlavní tedy vidím především poctivost a upřímnost, snahu cítit se do myšlení lidí, pro které tvořím. Nepřekročit zcela jejich možnosti.

Existuje podle tebe nějaký hudební druh nebo styl, který je pro chrámové prostředí nevhodný?

Vhodné jsou, podle mě, úplně všechny styly, pokud nevybočují z rámce vkusu a funkce prostoru. Myslím si, že v liturgickém prostoru by klidně mohla znít i umělecky tvořená hudba vycházející z principů a zvukovosti tzv. „artrocku“,

pokud by zněla povznášejícím způsobem jako některé skladby Vangelise, Bryan Adamse a podobných pánů. Prostě s ohledem na přítomnost eucharistie a s ohledem na to, že chrámový prostor je prostor liturgický.

Týká se to vše i tzv. křesťanského folku, nebo, jak se říká, „rytmiky“?

S křesťanským folkem mám já osobně „trošku problém“, když použiji tu současnou frázi, kterou dnes říká kde kdo. Myslím si totiž, že ti, kdo ho provozují, mají na víc. A právě Pánu Bohu by se mělo dávat nejvíce, čeho je člověk schopen. U tohoto druhu hudby si ale nejsem úplně jistý, zda to, co oni předkládají, je skutečně to nejlepší, čeho jsou schopni. Možná že ano. V tom případě jim křivdím. Pak ale zase vyvstává otázka, zda některé „věci“, které tak vzniknou, lze považovat za umění důstojné liturgie, nebo zda to opravdu není pohodlné a bezpraně setrvávání na již dosaženém. Když si někdo, kdo umí na kytaru tři akordy, myslí, že už nemá co zlepšovat, měl by toho raději nechat nebo své umění prezentovat u táboráků či na výletech, nikoliv při liturgii...

Nezmínili jsme ještě některé zajímavé skutečnosti, například na chalupě prý máš varhany vlastní výroby.

Já bych to snad ani nenazýval varhanami. Jedná se o takový pokus vyrobit něco, co bude vydávat zvuky. Když přemýšlíte o tom, že si postavíte nějaký nástroj, máte velké oči. Napřed jsem si říkal: Postavím si dvoumanuálové varhany. Při představě, že budu muset dělat nejméně dvě vzdušnice, jsem slevil na jeden manuál. Nakonec jsem je vyráběl dvacet let, rychlostí jedna vyvrtaná díra za víkend. Mají dvě pišťalové řady se zavěšeným pedálem. Varhanář typu Vladimíra Šlajcha by se nad tím asi usmál. Pro mě spočíval smysl jejich stavby v tom, že jsem si osahal dřevu a náradí. Zjistil jsem, že když člověk chce něco, co nosí v hlavě, zhmotnit, tak to nemusí být vždycky tak úplně jednoduché. Prvenství mých varhan spočívá jistě v tom, že jsou vyráběny čistě empirickou metodou. Za dobu jejich výroby jsem ani jednou nevzal do ruky metr, že bych něco měřil nebo počítal. Prostě jsem vzal prkno a vyvrstal do něj díry, s tím, že pokud to nefungovalo, postup jsem metodou „pokus – omyl“ opakoval. Díky tomu bylo na chalupě vždy čím topit. Dopracoval jsem se však již stavu, že nástroj je použitelný jako jakýsi „rustikální pozitiv“, což mi ke štěstí stačí.

Dovol mi, abych ti popřál hodně Božího požehnání do další práce, a bude se s tebou, třeba prostřednictvím tvé hudby, těšit někdy nashledanou.

Děkují a nashledanou.

S Radkem Rejškem hovořil Pavel Šmolík

Omlouváme se za následující chyby v prvním díle rozhovoru s Radkem Rejškem

v minulém čísle časopisu Svatá Hora:

str. 9, špatně: Jan Hyhlík, správně: Jan Gilík

str. 10, špatně: Peter Van Dyke, správně: Peter van Dijk

Zprávy

ze Svaté Hory

- V sobotu 28. února oslavili v bazilice diamantovou svatbu manželé Fousovi – dlouholetí členové Svatohorského chrámového sboru. Přejeme jim hojnost Božího požehnání do dalších společných let.
- Ve čtvrtek 12. a 19. března proběhl v reprezentativních prostorách klášterní rezidence koncert „Hudba v nezvyklých souvislostech - temperovaný klavír“. Na klavírně hrál Jaroslav Tůma.
- V neděli 15. března navštívili Svatou Horu delegáti Svazu obcí Valle di Ledro, aby domluvili s vedením města a Svaté Hory konkrétní program návštěvy italských poutníků z těchto obcí. V neděli 21. června bude v rámci Korunovace v ambitech posvěcen malý pomník na památku ledrenských vysídlenců, kteří zemřeli v českém exilu.

Návštěva z Itálie

- V neděli 22. března zaznělo Stabat Mater Giovanni Battisty Pergolesiho v podání hudebního souboru Musica Podberdensis.
- V sobotu 4. dubna vedl v bazilice postní duchovní obnovu P. Jan Kotas, S.L.L. Obnova byla zahájena přednáškou „Přejít ze smrti do života - uvedení do velikonoční liturgie“. Pak následovala kající pobožnost, při které se poutníci mohli připravit ke svátosti smíření. Po mši svaté, kterou celebroval P. Kotas, byl koncert v podání sboru Musica Ligneá. Zazněl výběr z Matoušových pašijí od Johanna Sebastiana Bacha, do kterého bylo vloženo čtení textů Písma svatého o umučení Krista.
- Na Květnou neděli 4. dubna při mších svatých v 9 a 11 hodin zazněly Pašije podle sv. Marka v úpravě Pavla Šmolíka. Zpíval Svatohorský chrámový sbor.
- Na Zelený čtvrtek 9. dubna byla mše svatá v 17 hodin. Hlavním celebrantem byl P. Roman Janáč. Spolu s ním

koncelebrovali jeho spolubratři ze svatohorské komunity a P. Kamil Vícha, který je vojenským kaplanem v Jincích.

- Za hojně účasti věřících byla na Velký pátek 10. dubna od 15 hodin křížová cesta v parku svatohorského areálu. Velkopáteční obřady se poté konaly od 17 hodin. V rámci obřadů zazněly Pašije podle sv. Jana v hudební úpravě Radka Rejška v podání Svatohorského chrámového sboru, který vedl Pavel Šmolík.
- Velikonoční vigilie začala v sobotu 11. dubna ve 21 hodin na Svatohorském náměstí. Při slavnostní liturgii zpíval Svatohorský chrámový sbor.

- Na Pondělí velikonoční 13. dubna v 16.30 hodin se konal tradiční Velikonoční koncert Svatohorského chrámového sboru. Svatohorskému sboru a jeho sbormistru Pavlu Šmolíkovi chceme poděkovat za výbornou přípravu a kvalitní provedení liturgické i koncertní hudby.

Opravy na Svaté Hoře

■ Do budoucna uvažujeme o **generální rekonstrukci exteriéru Svaté Hory**. Podali jsme žádost o dotaci v projektu PZAD (Program záchrany architektonického dědictví). Oprava je rozvržena na deset let a vyčíslena na 104.600.000,- Kč. Není však zdaleka jasné, jak tuto astronomickou sumu získáme.

■ Další vizí je **rekonstrukce a případná přístavba Exercičního domu**. Ani zde se neobejdeme bez dotací. Rovněž tato akce by se pohybovala v řádech desítek milionů korun. Pracujeme na tom, abychom získali dotaci Evropské unie a další granty, které by zabezpečily důstojné ubytování, stravování a konání nejrůznějších akcí v Exercičním domě. Pro realizaci tohoto projektu již existuje předběžný investiční záměr. V srpnu 2008 nás navštívila komise České

biskupské konference. V ideálním případě bychom mohli dostat z projektu EU „Síť klášterů“ až 70.000.000,- Kč.

■ V rámci velikonočních svátků proběhla **jarní brigáda zaměstnanců Svaté Hory**. Areál byl připraven na důstojnou oslavu Kristova vzkříšení. Všem zaangażovaným upřímně děkujeme.

Prosím Vás o pomoc Vašemu poutnímu místu. Konto na opravy je 35-520395309/0800, konto na běžné potřeby a provoz Svaté Hory je 520395309/0800 u České spořitelny Příbram. Nyní můžete přispívat i prostřednictvím platební karty přes portál na www.svata-hora.cz.

Za dobrodince se denně modlíme a v pátek v 7.00 hodin je za ně sloužena mše svatá.

P. Josef Michalčík, CSsR

Pozvání na pouť

Malice Svatohorské

Malice Svatohorská srdečně zve všechny členy, z blízka i z daleka, na svou pouť, která se bude konat v sobotu 30. května 2009 na Svaté Hoře. Po mši svaté v 10 hodin, které bude předsedat protektor Malice Svatohorské P. Josef Michalčík, CSsR, administrátor Svaté Hory, bude následovat výroční členská schůze v refektáři klášterní rezidence.

Zváni jsou rovněž ti, kteří by se při této příležitosti chtěli stát členy Malice Svatohorské, občanského sdružení přátel a dobrodinců Svaté Hory.

Věra Langová, předsedkyně

AUSTRALSKÁ V ČERVENCI ZIMA

Když jsem se vydával na cestu do Austrálie, jedinými mými zkušenostmi byly znalosti z hodin zeměpisu, a tak jsem byl přesvědčen, že je to ta země, kde je ona slavná opera, kde jsou jen vyprahlé oblasti a pořádné teplo. Ale během Světových dnů mládeže jsem poznal, že Austrálie toho nabízí mnohem více, tak jestli chcete, tak se poďte vydat na tuto pouť se mnou.

Tři roky od posledního setkání, které proběhlo v německém Kolíně nad Rýnem (2005), utekly jako nic a opět se mladí lidé z celého světa vydali na cestu, tentokrát až do australského Sydney. A stejně tak i česká výprava, jež se svým počtem vyrovnala českým olympionikům, kteří se vydali dobývat medaile do Sydney již v roce 2000. Já jsem naštěstí o medaile usilovat nemusel, i když cesta byla náročnější než kterýkoli sportovní výkon, ale to vše patří k cestě na pořádnou pouť.

Do Austrálie jsem se neplavil jako proslulý anglický mořeplavec a objevitel tohoto kontinentu James Cook, ale již pomocí lodí „moderních“. Naše pouť začínala ve Vídni, z které jsme odlétali na přes dvacet hodin trvajících let. Letadlo směřovalo přes Rusko a Čínu do jihokorejského Soulu, kde jsme měli mezipřistání, a pak dále již směrem Melbourne - AUSTRALIA. Po ne příliš hladkém přistání, kdy náš pilot sklídl obrovský potlesk a já byl rád, že už opět stojím na pevné zemi, jsem okamžitě pocítil, že se nacházím na jiném kontinentu, kde je vše naopak, jiný čas, a hlavně jsem se rázem ocitl v období vrcholící australské zimy. Vídeň jsem opouštěl za slunečných 31 °C a Melbourne nás vítalo deštěm a 10 °C.

Mohl jsem tedy zapomenout na tričko a kraťasy, v kterých jsem vystupoval z letadla, a okamžitě jsem si oblékal vše, co jsem měl při sobě.

V Melbourne začínal program pro poutníky - dny v diecézích s bohatým duchovním, kulturním i sportovním programem. Zatímco jsem se sžíval se všemi příznaky z cesty a pobytu na jiném kontinentu, už jsme byli přiděleni k rodinám, u kterých jsme bydleli v Melbourne. Tam jsem se poprvé sešel se Standou, který pochází ze Znojma a mnoho let žije v Německu, ale česky rozhodně nezapomněl.

Naši hostitelé Dirk a Moon si nás hleděli jako vlastních synů, i když už oba užívají důchodu, a tak jsme mohli poznat tu pravou australskou povahu, jak jsou lidé na sebe stále hodní, milí a usměvaví. Hned první den nás Dirk odvezl za město, kde jsou v podvečer vidět divocí klokani. Multikulturní Mel-

bourne se nachází ve státě Victoria v blízkosti moře, je jedním z největších australských měst, kde vedle architektonicky moderně řešených mrakodrapů se nachází i mnoho původních kostelů v tradičním anglickém stylu. Jednou z dominant je bezesporu katedrála svatého Patrika, kde se konala i oficiální uvítací liturgie. Tam jsem potkal i mého kamaráda z Německa, se kterým jsme pomáhali při organizaci UEFA EURO 2008 v rakouském Innsbrucku - tomu se říká náhoda potkat se v milionovém městě na druhém konci světa, a ještě při tak velké události. Věže této novogotické katedrály jsou nepřehlédnutelné, stejně jako téměř stopatrový mrakodrap - s 3680 schody a nejrychlejším výtahem na jižní polokouli. Melbourne je také městem sportu. Každoročně se zde utkávají nejlepší tenisté světa na Australian Open - o pohár Roba Lavera, podle kterého je pojmenována hlavní aréna. Dalším, čím ožívá toto město, je australský fotbal, který s evropským má pramálo společného. Není nouze o výsledky 120:97. Jedno utkání, které trvá více než dvě hodiny, jsem měl možnost také navštívit, a to hned derby domácích proti Sydney na stadionu pro sto tisíc diváků, kde se již v roce 1956 konaly také letní olympijské hry.

V jedné z dalších moderních Arén v Telstra Dome se konala zahajovací mše, sloužená melbournským arcibiskupem Denisem Hartem, za účasti 35.000 poutníků ať už z Chile, Kanady, Konga nebo dalších zemí, kde jsme potkali i naše východní sousedy ze Slovenska. Druhý den tato aréna již opět patřila australskému fotbalu. To jsem se však vydal vlakem západně směrem na Great Ocean Road do Warrnamboolu, místa, kde jsem si připadal jako na konci světa, kde vše končí, i železnice, dále už je jen širý oceán a někde v dáli Antarktida. Zde jsem vyšel po úzké stezce na procházku kolem pobřeží a obdivoval jsem rozmanitou vegetaci i duny písku, které se tu neustále proměňují podle vanutí větru, a sledoval papoušky kakadu, kteří tu volně poletují, asi jako u nás vrabci. Nebo pozoroval zkušené rybáře, kteří zkoušeli své štěstí v jedné ze zátok. Tak jsem došel až k Logan Beach, místu, kam pravidelně připlouvají velryby. Největší zvířata na planetě jsem tentokrát neviděl, zato jsem obdivoval surfaře, kterým nevadilo ani chladné počasí. Tak jsem se rozhodl, že i já si vyzkouším mohutné vlny oceánu, i když bylo jen asi 8 °C.

Po závěrečné mši ve farnosti Ring Wood jsme se pomalu také loučili se všemi lidmi, kteří nám otevřeli svá srdce. Během poslední mše jsem si popovídal i s paní pocházející z Itálie, která spoustu let žije v Austrálii, nebo obdivoval vystoupení *aborigines* - původních obyvatel Austrálie, kteří byli po mnoho let utiskováni. Nyní jsou však plnohodnotnými členy australské společnosti.

Poslední večer se sešla „skutečná“ rodina našich hostitelů, kdy jsme zavzpomínali na vše, co jsme během těch několika dnů v Melbourne již zažili, a brzy ráno pokračovala naše pouť vstříc setkání s Benediktem XVI. do SYDNEY.

(pokračování v příštím čísle časopisu)

Josef Hovorka

Hudba v nezvyklých souvislostech

Pod tímto názvem zahájen byl v uplynulých dvou týdnech na Svaté Hoře neobvyklý cyklus koncertů nejen duchovní hudby. Jeho dramaturgie sestává ze čtyř hudebních večerů. První dvojice koncertů s podtitulem „koncert na neobvyklém místě“ proběhla o čtvrtcích 12. a 19. března. Varhaník a hráč na klávesové nástroje, profesor pražské AMU, doc. Jaroslav Tůma, při nich na kopii historického klávesového nástroje – klavichordu – přednesl ve dvou večerech první díl Bachovy sbírky Dobře temperovaný klavír. Koncerty proběhly v intimním prostředí nově zrekonstruovaného barokního pokoje ve svatohorské rezidenci (klášteře), tzv. „biskupského pokoje“.

Vzhledem k výjimečnosti akce, která ani v kontextu pražských hudebních událostí nemá obdoby, a rovněž s ohledem na malou kapacitu sálu – pouhých 30 míst – byly oba koncerty s velkým předstihem vyprodány. Součástí koncertu byla i ochutnávka svatohorských vín. V auditoriu jsme zaznamenali na příklad česko-amerického varhaníka prof. Karla Paukerta, varhanáře Vladimíra Šlajcha, hlavního iniciátora rekonstrukce barokní místnosti P. Stanislava Příbyla, nynějšího generálního vikáře litoměřické diecéze, a restaurátora Jiřího Živného, který se na obnově pokoje podílel.

Pokračování koncertního cyklu „Hudba v nezvyklých souvislostech“ letos nabídné ještě dva koncerty. První z nich se uskuteční v předvečer poutní slavnosti, 15. srpna ve 21.30 hodin. Pražští pěvci pod vedením Stanislava Mistra přednesou různá zhudebnění mariánské antifony Ave Maria, proložená varhanní improvizací svatohorského regenschoriho Pavla Šmolíka. Podtitul „hudba v neobvyklém čase“ dává tušit, že tento noční koncert pod širým nebem – v otevřených „korunovačních kaplích“ svatohorské baziliky – bude jistě nevšedním zážitkem. Koncertní cyklus „Hudba v nezvyklých souvislostech“ bude pak zakončen říjnovým koncertem (11. října v 17 hodin) s podtitulem „hudba pro neobvyklé nástrojové obsazení“. Na dvoje varhany (rozdělené nové svatohorské chórové varhany) ve svatohorské bazilice zahrájí Miloslava a Pavel Šmolíkoví.

Pavel Šmolík

Velikonoce jsou svátky vítězství

Velikonoční svátky patří k nejstarším svátkům vůbec. Jejich základní podstatou z dob předkřesťanských bylo vítání přicházejícího jara, nového vegetačního období, v přeneseném slova smyslu vítězství života nad smrtí, světlem nad tmou.

Pro nás křesťany jsou Velikonoce především spojeny se vzkříšením Božího Syna Ježíše Krista. Na tyto svátky se křesťané připravují čtyřicetidenním postním obdobím, které začíná Popeleční středou. Byla to původně doba, kdy lidé toužící přijmout Kristův křest zintenzivnili svoji přípravu na tuto velkolepou událost. Po Velikonocích nastává velikonoční doba, která trvá 50 dní, do svátků Seslání Ducha svatého, kdy se připomíná další významná biblická událost.

Tyto svátky jara byly slaveny různou formou už u starých Slovanů a Germánů. Jako významné a již nábožensky organizované svátky se objevují poprvé u Židů. Byly to svátky slavené na památku vysvobození Izraelitů z Egypta, vždy čtrnáctého dne měsíce Nisanu. Svátek Pascha (hebrejsky *pesah* - přežití, ušetření) je oslavou toho, že Hospodin, když hubil prvorozence v Egyptě, přešel a ušetřil domy Židů, které byly označeny beránkovou krví.

Velikonoce, jako svátky umučení a vzkříšení, patří k základním křesťanským pohyblivým svátkům. Ostatní pohyblivé svátky se odvozují vždy od data velikonoční neděle.

Podle církevní historie připadlo utrpení Kristovo na dobu, jež následovala po jarní rovnodennosti a již současně předcházel jarní měsíční úplněk. Toto pravidlo bylo vzato za základ, a křesťanské Velikonoce (velikonoční neděle) se slaví vždy první neděli po prvním jarním úplňku. Velikonoce začínají pro křesťany liturgickými obřady na Zelený čtvrtek.

Tak jako jsou pro nás svátky vánoční časem lásky a pokoje, vtělení Božího Syna, jsou pro nás velikonoční svátky časem Boží moci, majestátu a svrchovanosti.

Napadají mne slova starozákonního zpěvu z 1. knihy Kronik: „Ty, Hospodine vládneš nade vším. Tvá je, Hospodine, velikost, moc, nádhera, lesk i vznešenost, neboť tobě patří všechno na nebi i na zemi. Tobě, Hospodine přísluší kralovat, ty jsi svrchovaně povýšený nade vším, od tebe je bohatství a velebnost. Ty vládneš nade vším, v tvé ruce je síla a moc, z tvé ruky pochází všechna velikost a vláda.“

Bůh v Ježíši Kristu skutečně jednou provždy zvítězil a vládne nade vším, nad zlem i nad lidskou smrtí. To je pro nás jádro velikonočního poselství, radosti a naděje. Každý, kdo uvěří v Ježíše Krista, přijme jeho svatý křest, stává se skrze něj novým stvořením, přijatým a milovaným Božím dítětem, členem jeho církve, rodí se tak už zde na zemi k novému, vítěznému životu, v němž může bez obav doufat a jenž ho po dobře a bohabojně prožité pozemské pouti jistě čeká v Božím království.

Prožíváme v životě mnoho zklamání a nejistot, a asi nejvíce nás podvědomě stále provází pocit úzkosti a strachu ze smrti. Každý strach vychází z věčného pocitu, co se stane. Je to tedy ustavičný strach z něčeho, co nás teprve čeká, nebo co neznáme. Výstižně a logicky to vyjádřili představitelé řeckého stoicismu, filozofické školy z helénistické doby: „*Smrt se nás vlastně netýká, neboť jsme-li zde my, není tu smrt, a je-li zde smrt, pak zde nejsme už my.*“

Mnoha věcem se v životě musíme učit, ale určitě ne strachu, ten umíme bohužel jaksi přirozeně. A pláč nově narozeného dítěte je tou první a neblahou předzvěstí, že se vlastně rodíme proto, abychom jednou zemřeli.

Ježíš nás svým zmrtvýchvstáním chce tohoto nepřijemného existenčního strachu jednou provždy zbavit. Ježíš nám ukázal, jak žít, abychom se smrtí bát nemuseli. Žije-li člověk v souladu s Božím zákonem a má-li

na paměti to, že je na této zemi jen správcem, ne pánem, Bůh mu požehná a v poklidu jej převede i ze smrti do života. Smrt se tedy pro nás díky Ježíši Kristu může stát tím největším ziskem, jak píše svatý Pavel.

My křesťané máme vznešenou, ale náročnou povinnost být pro dnešní nejistý svět lidmi, na nichž se tyto nezvratné skutečnosti se všemi svými důsledky, jež nám Ježíš svým slavným zmrtvýchvstáním získal, odráží. Máme být solí a světlem světa. Je určitě velká škoda, že současná sjednocující se Evropa, třeba i ve své ústavě, zapomíná na své křesťanské kořeny, odvrací a distancuje se od nich. V třetí prefaci postní se modlíme, že jen v Bohu je naše (dobrá) budoucnost. Budovat něco bez Boha, jen na tom lidském, jakkoliv propracovaném a vznešeném, už předem zavání nejistotou. Nestálost tohoto světa, která se v této době projevuje více než kdy jindy, by mohla být tím dobrým začátkem a důvodem k zamyšlení se nad tím, na čem vlastně stavíme.

Pane, Bože, žijeme v zneklidňující době. Všude po světě ceny i dluhy rostou, banky se hroutí, zaměstnavatelé propouštějí a křehká bezpečnost tohoto světa je ohrožena. Přijmi nás, prosíme, plné nejistoty a strachu, a dej nám ve své moudrosti poznat, kde je naše pravá radost a jistota, v Ježíši Kristu, našem Pánu. Amen.

P. Roman Janáč, CSsR

Ospravedlnění

Někdy můžeme prožívat hodně vnitřních rozporů. Jeden z nejzákladnějších spočívá v tom, čím bychom chtěli být a kým skutečně jsme, případně co bychom chtěli dosáhnout a co jsme ve skutečnosti dokázali. Toto bývá konkrétně dokreslováno naší negativní zkušeností se snahou o „zlepšování sebe“, nebo když chceme plnit své povinnosti či předsevzetí. Přicházíme časem k závěru, že je lepší si žádné předsevzetí nedávat, případně neslibovat druhým - a ani Pánu Bohu - že se v něčem polepšíme, když skutečnost je s námi tak špatná. Hledáme nějaké „řešení“, jak se smířit s vlastní nedokonalostí. Každý se k tomu stavíme různě. Někdo nad tím mávne rukou a může se stavět do role „mistra světa“, z kterého nakonec zůstane karikatura dokonalosti, případně „borec na konec“, který zazáří a zhasne, nebo v tom lepším případě skutečný brouk Pytlík.

Místo splněných předsevzetí se před námi otvírají nové poznatky o nás samých, o naší slabosti, temnotě, nedokonalosti, která se projevuje neustále se opakujícími hříchy, selháním v některé oblasti našeho života, případně se objeví základní nespokojenost s úrovní naší vlastní dokonalosti.

Když si k tomu přidáme tiché, byť nechtěné a potlačované, šířící se tím, jak to druhým jde, jak se jim daří, jak jsou „jiní“ a lepší než my sami, jakou mají rodinu, vztahy, zdravé děti či skvělou práci, tehdy jsme na nejlepší cestě ztratit odvalu, abychom vůbec něco se svým životem dělali.

V rámci roku svatého Pavla si můžeme opět připomenout velkou postavu křesťanských dějin, apoštola národů, jak mu setkání s Kristem proměnilo základní pohled na sebe sama, na jeho hříšnost, slabosti a jak mu sám Ježíš nastínil cestu jiné dokonalosti, než je náboženský perfekcionismus a „bezhříšnost“.

Pavel, vychován v přísné rabínské škole ortodoxního směru pečlivého zachovávání židovského zákona, si vytvořil cestu svatosti, která spočívala ve věrném plnění všech přikázání. Farizeové často dávali větší důraz na vnější zachovávání pravidel, než na čistotu svého smýšlení a nezištnou lásku.

Pavel se ještě před svým obrácením nespokojil pouze s „všedními skutky poctivosti a věrnosti“. Chtěl růst v této „svatosti“. Každý člověk má v sobě zárodky neustálého nutkání k osobnímu růstu. Pavlovi také přestalo stačit pouhé plnění zákona. Ve své snaze být dokonalým pronásledoval všechny, kdo se protivili zákonu, a přitom si myslel, jak je svatý. Byl na sebe nábožensky pyšný, a to tím víc, čím častěji si uvědomoval, že to dělá pro svého Boha.

Když se však setkal s Kristem u Damašku, ve světle Boží pravdy objevil temnoty své duše, nedostatečnost svých skutků k vlastnímu ospravedlnění před Bohem. Setkal se s tak velikou svatostí, před kterou byla jeho spravedlnost a poctivost temnotou. Pavel tak popisuje z této své zkušenosti, co vlastně znamená hřích.

První věc, kterou zapomněl Pavel ve své snaze o farizejskou dokonalost udělat, bylo upřímné zkoumání pravdy. Místo pečlivého a upřímného hledání nepřipustil možnost, že by mohli mít pravdu ti, kdo věří v ukřižovaného a zmrtvýchvstalého

Ježíše. Pro Pavla byli křesťané sektou, která se dopouštěla nehorázného pohoršení, když věřili, že člověk Ježíš je Bohem, že vstal po svém ukřižování z mrtvých. O hříchu a pravdě Pavel napsal: „Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří svou nepravostí potlačují pravdu“ (Řím 1,18).

Hřích je potlačení pravdy. Pavel si svůj omyl uvědomil v záři pravdy, kterou objevil u zmrtevýchvstalého Ježíše z Nazareta. Tímto setkáním v jeho duši vyšlo na světlo tajemství základního životního rozporu, který tíží každého z nás.

„Víme, že zákon je svatý - já však jsem hříšný, hříchu zaprodán. Nepoznávám se ve svých skutcích; vždyť nedělám to, co chci, nýbrž to, co nenávím. Jestliže však to, co dělám, je proti mé vůli, pak souhlasím se zákonem a uznávám, že je dobrý. Pak to vlastně nejsem já, kdo jedná špatně, ale hřích, který je ve mně. Vím totiž, že ve mně, to jest v mé přirozenosti, nepřebývá dobro. Chtít dobro, to dokážu, ale vykonat už ne. Vždyť nečiním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci. Jestliže však činím to, co nechci, nedělám to já, ale hřích, který ve mně přebývá. Objevují tedy takový zákon: Když chci činit dobro, mám v dosahu jen zlo. Ve své nejniutnější bytosti s radostí souhlasím se zákonem Božím; když však mám jednat, pozoruji, že jiný zákon vede boj proti zákonu, kterému se podřizuje má mysl, a činí mě zajatcem zákona hříchu, kterému se podřizují mé údy. Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti? Jedině Bohu buď díky skrze Ježíše Krista, Pána našeho!“ (Řím 7,14-25)

Pavel popisuje definici dědičného hříchu ze své vlastní zkušenosti. Jednoduše řečeno: když plánujeme, co všechno dobrého vykonáme, když jsme nadšeni nebo povzbuzeni nějakým jiným dobrem, zdá se nám, že dokážeme udělat velké věci. Ale stačí, když se k něčemu chceme odhodlat, přijde do naší mysli najednou tolik jiných „lepších“ nabídek, které jsou pro nás výhodnější a příjemnější, než to, co bychom měli dělat. Kolikrát musíme vynaložit nemalé úsilí na nějakou maličkost, která je dobrá, než na velké věci, které jsou zbytečné, nebo dokonce nesprávné.

Jak Pavel „řeší“ tento svůj vnitřní rozpor? Nemává nad tím rukou, neutíká před tím do laciných sebepotvrzování typu: „jsi v pořádku, buď asertivní, nebuď přecitlivělý, každý to tak dělá, hlavně, ať tě nechytanou, jsi frajer, kašli na to“ a podobně. Nehledá na to psychologa (se vší úctou).

Pravda nás totiž usvědčuje z hříšnosti a hříchu. Také nám říká, že se sami nedokážeme ospravedlnit z vykonaného zla, i když hledáme všechny možné výmluvy. Farizeové vytahovali z židovského zákona pasáže, které mluvili o Božím trestu za hříchy. Když Pavel objevil svoji celkovou hříšnost, byl si vědom toho, že podle zákona si zaslouží trest. Jenomže právě setkání s Ježíšem mu otevřelo cestu naděje a světla. Pavel říká: „Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. Tím spíše nyní, když jsme byli ospravedlněni prolitím jeho krve, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu. Jestliže jsme my, Boží nepřátelé, byli s Bohem smířeni smrtí jeho Syna, tím spíše nás smířené zachrání jeho život“ (Řím 5,9-10).

Pavel byl proniknut Boží láskou, byl překvapen tím, že Bůh miluje člověka, který žije v temnotě a neví, jak z ní ven. Bůh svoji přítomnost v životě člověka projevuje mocí lásky, kterou Ježíš ukázal na kříži prolitím své krve. Toto je velmi silný moment v životě svatého Pavla a může to být moment naděje pro každého z nás.

Ať je naše historie života jakkoli temná, ať je zasažena jakýmkoli nedostatkem lásky, našimi vlastními hříchy, našimi úteky před pravdou, je tady Bůh, který nás miluje a chce rozehnat tuto temnotu odpuštěním, ospravedlněním a smířením. Pavel na povzbuzení dodává: „Kde se rozmohl hřích, tam se ještě mnohem více rozhojnila milost, aby tak jako vládl hřích a přinášel smrt, vládla ospravedlněním milost a přinášela věčný život skrze Ježíše Krista, našeho Pána“ (Řím 5,21-22).

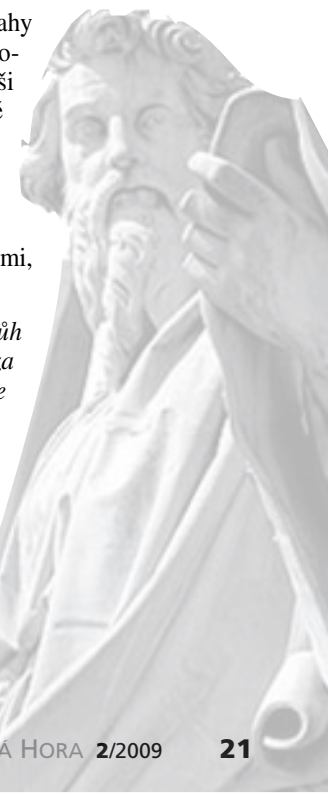
Dnešní lidé, vzájemně povzbuzování svým hříšným chováním, nechtějí nazývat své zlo pravým jménem. V dnešní době je to pouze „problém“, s kterým se každý musí vyrovnat sám, případně za pomoci prášků nebo seriálů typu „Ordinace v růžové zahradě“. Výčitky svědomí jsou podle některých psychologů pouze podvědomé svázanosti svobody, které vznikají agresivní výchovou nebo násilnou náboženskou demagogií. K uvolnění z tohoto jařma je podle nich potřeba jednat podle „zdravého rozumu“, a nezatažovat se nějakými chimérami.

Pavel v setkání s milosrdným Kristem neztrácí pojem hříchu. Naopak. „Co tedy máme říci. Že máme dále žít v hříchu, aby se rozhojnila milost? Naprosto ne! Hříchu jsme přece zemřeli - jak bychom v něm mohli dále žít?“ (Řím 6,1-2) Pavel při svém obrácení, ve kterém procházel proměnou od chápání Boha jako nekompromisního soudce k Bohu, jenž se zjevil ve svém Synu - k Bohu milosrdnému, odpouštějícímu, dávajícímu šanci k obrácení - mluví i nadále o Božím soudu, ale už v jiném kontextu. „Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši, neboť zákon Ducha, který vede k životu v Kristu Ježíši, osvobodil tě od zákona hříchu a smrti“ (Řím 8,1-2).

Co to všechno pro nás prakticky znamená? Bůh nás chce obrátit ze snahy o svatost spočívající na dokonalosti v zachovávání náboženských povinností ke svátosti, která je založena na osobním vztahu lásky k Ježíši Kristu. Ta se projevuje vydáním se do rukou Bohu v osobní modlitbě a ve svátostném životě se všemi svými temnotami, pravdivě pojmenovanými, aby nás Bůh postupně uzdravil ze starého způsobu života a daroval nám nový. Tedy náš život s Kristem znamená, že posílení Božím odpuštěním a Boží přítomností v našem srdci skrze svátosti se snažíme žít podle způsobu Ježíše Krista. Sami se stáváme tak milosrdnějšími, těmi, kteří odpouštějí a mají velkou trpělivost s ostatními „nedokonalými“.

Na závěr se můžeme nechat povzbudit samotným Pavlem: „Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno? Kdo vznesе žalobu proti vyvoleným Božím? Vždyť Bůh ospravedlňuje! Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás! Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč? Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval. Jsem si jist, že ani smrt, ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu“ (Řím 8,31-39).

P. Josef Michalčík, CSsR

Svatý

Klement Maria Hofbauer

Kongregace redemptoristů si v letošním roce připomíná sté výročí svatořečení svatého Klementa Maria Hofbauera.

Svatý Klement Maria Hofbauer se narodil v Tasovicích u Znojma 26. prosince 1751. Jeho otec Pavel Dvořák pocházel z Moravských Budějovic, maminka Marie, rozená Steerová, byla dcerou tasovického rychtáře, který provozoval i řeznictví. Svatý Klement přišel na svět na druhý svátek vánoční a týž den byl také ve farním kostele pokřtěn. Jméno dostal podle Jana Evangelisty a do matriky byl zapsán jako Hofbauer, což je překlad otcova příjmení do němčiny. Rodina žila v chudém prostředí. Otec zemřel, když bylo Janovi necelých sedm let. O rodinu se starala matka, která Janovi vštěpovala lásku k Bohu. Uvádí se, že po zprávě o tatínkově smrti dovedla matka chlapce ke kříži a řekla mu: „On je nyní tvůj Otec! Ať mu děláš stále radost!“ Je zřejmé, že v tu chvíli přijal Jan s dětskou opravdovostí mužné odhodlání dostát tomuto matčinu přání.

Učněm, studentem a poustevníkem. Přeneseme se do Znojma, kde Jan Hofbauer vstoupil 31. března 1767 do učení u pekařského mistra Františka Dobše. Jan byl zakrátko přijat za člena mistrovny rodiny. Byl dobrosrdečný, lidé ve městě ho měli rádi a často na něho, když každé ráno roznášel po městě čerstvé pečivo a nosil na nůši pekařova syna, pokřikovali přezdívkou Kryštof. Tuto přezdívkou získal podle legendy o svatém Kryštofu, který přenesl malého Ježíška přes rozvodněnou řeku. Jan byl sice spolehlivý učeň, v průběhu učení se ho ale zmocňoval vnitřní neklid. Nedokončil učení a vydal se v roce 1769 pěšky na cesty. Zamířil do Říma, kde kromě toho, že poznal nové země, utužil celoživotní přátelství s pekařským tovaryšem Petrem Kuncmannem z Německa. Jako zajímavost uvádíme, že v Římě byl celkem čtrnáctkrát, z toho osmkrát pěšky, což byl úctihodný výkon. Po svém návratu z Říma do Znojma pomáhal při pečení chleba v louckém klášteře. Posléze se však znovu vydali s Kuncmannem do Říma. Cestou se zastavili v Tivoli, kde byla neobsazená poustevna. Mládenci ve věku maturantů přijali nová jména. Jan přijal jméno biskupa a mučedníka Klementa z Ankyry a Petr byl přejmenován na Emanuela. Po šesti měsících opustil Klement poustevnu i přítele a odešel domů. Tato životní epizoda nebyla nikdy zapomenuta. Hofbauer si provždy ponechal jméno Klement. Jméno Maria přijal později. Jedna z verzí je, že zřejmě z úcty k zakladateli kongregace Alfonsu Maria z Liguori. Klement Hofbauer se vrátil opět do Louky. Došlo zde však k významné změně. Představení kláštera mu umožnili navštěvovat klášterní chlapeckou školu. Jednadvacetiletý Klement tak usedl vedle malých žáčků, kde zůstal asi čtyři roky. V roce 1777 opustil školu a vydal se opět na cestu k jihu.

Ve Vídni Klement Maria Hofbauer pracoval v pekařství u mistra Weyringa. Klement kromě práce v pekárně dával přednost vídeňským kostelům, kde ministroval, a zůstal věrný svému přání stát se knězem. Jeho sen se měl brzy splnit. Uvádí se, že za prudkého lijáku obstaral fiakr třem marně čekajícím dámám. Když se promoklý vrátil, pozvaly ho ženy, aby si přisedl. Na otázku, jak se mu mají odvděčit, jim Klement sdělil své vroucí přání - studovat a být knězem. Tak se mu jeho sen splnil: sestry von Maul uhradily většinu nákladů na jeho studia. Následující léta byla pro něho těžkým

zápasem, vždyť samostatně hledal Boží pravdu. Ale přinesla mu i překrásné celoživotní přátelství s kolegou Tadeášem Hýblem. V tomto období si našel Klement i svůj veliký životní vzor, kterým byl P. Josef Albert Diesbach, jehož prostřednictvím se Hofbauer poprvé seznámil se spisy Alfonse z Liguori, zakladatele redemptoristů.

Klement Hofbauer studoval na Teologické fakultě ve Vídni, kde jeho zklamání nebralo konce. Představitelé školy postupovali podle představ císaře Josefa II. Při jedné přednášce se Klement neudržel a se slovy: „*Pane profesore, co zde přednášíte, už není katolické!*“ odešel z posluchárny. V roce 1784 opustil Klement Hofbauer i s Tadeášem Hýblem Vídeň a spolu odešli do Říma. Po více než dvacetiletém hledání sama sebe se Klement rozhodl vstoupit do kongregace redemptoristů. Dne 24. října 1784 přijal řeholní roucho a 19. března 1785 složil svaté sliby.

Pobyt ve Varšavě. Vzhledem k tomu, že tehdejší Rakousko nepřálo zakládání nových kongregací a klášterů, opustil Klement Hofbauer s Tadeášem Hýblem Vídeň a v únoru 1778 došli do Varšavy. Ve Varšavě bylo totiž od 17. století bratrstvo svatého Benona, které mělo za cíl podporovat cestující cizince, ošetřovat nemocné, starat se o děti a sirotky. V době jejich příchodu hledalo bratrstvo pro svůj kostel kněze. V samých počátcích pobytu se Klementova pozornost soustředila nejdříve na sirotky, pro které založil sirotčinec a vybudoval školy pro chlapce i dívky. Na tyto aktivity však potřeboval peníze. Kromě prostředků od svých přátel z Vídně pořádal sbírky a nestyděl se ani žebrať. Uvádí se, že když žebřal v hospodě, jeden z karbaníků mu plivl do tváře. Hofbauer na to řekl: „*To bylo pro mne - ale nyní mi dejte něco pro sirotky!*“ Klement s Hýblem se ocitli v prostředí, které se k německy hovořícím kněžím stavělo nepřátelsky. Přesto se jim zpustlý kostel svatého Benona podařilo za krátkou dobu zvelebit. Stal se centrem intenzivní pastorační práce. Pro představu uvádíme, že například když Hofbauer začínal, bývalo ročně uděleno dva tisíce svatých přijímání a od roku 1800 přes sto tisíc ročně. Z okázalých bohoslužeb u svatého Benona učinil Hofbauer „ustavičnou misií“. Klementův pobyt v Polsku však ukončily napoleonské války. Kongregace redemptoristů byla z Varšavy vykážána 17. června 1808.

Knězem a pastýřem. Ve Vídni se svatý Klement Hofbauer věnoval prostým lidem, o které se staral, navštěvoval nemocné a přinášel jim útěchu i finanční pomoc. Seskupoval kolem sebe mládež z nejrůznějších vrstev a snažil se jí předat poklad víry. Právě pro ni udělal svatý Klement pro budoucnost nejvíce. V roce 1813 se stal duchovním správcem v klášteře svaté Voršily v Jánské ulici. Pozvedl život kostela, stejně jako ve Varšavě. Dbal na okázalou bohoslužbu a znovu obnovil kázání. Stal se vyhledávaným zpovědníkem a rádcem lidí z celé Vídně. Působil i mediálně, se svými přáteli vydával i časopisy: 1814 - 1815 - v době konání Vídeňského kongresu - *Listy míru*, 1819 - 1923 - *Olivové listy*. Třetím časopisem byl první katolický časopis pro mládež - *Nedělní list pro mládež*. Pravděpodobně je to první katolický ilustrovaný časopis v německém jazyce vůbec.

V závěru svého života Klement Hofbauer zakusit ještě mnoho trpkosti. Byl znovu sledován policií, šikanován a často vyslýchán. Nepřátelé chtěli dosáhnout jeho vypovězení z Rakouska. Nakonec se vše obrátilo v jeho prospěch. Císař František I. schválil pravidla založení kláštera redemptoristů. Tohoto významného dokumentu, který uvádí kongregaci do Rakouska, se však Klement nedočkal. Zemřel 15. března 1820. Byl pochován před 186 lety na hřbitově v Maria Enzersdorfu.

Svatý Klement měl ale také mnoho přátel. Za všechny uvedme básníka Zachariáše Wernera, od kterého pochází proslavená věta, že mezi živými lidmi zná jen tři opravdu silné osobnosti: Napoleona, Goetha a Hofbauera.

Význam svatého Klementa. Dne 19. dubna 1820 byl císařem Františkem I. oficiálně povolen pobyt redemptoristů v Rakousku a byl jim přidělen kostel Maria am Gestade a přilehlá budova Pasovského dvora. Klášter s kostelem zůstal do dnešních dnů mateřským domovem redemptoristů. V roce 1859 dal kardinál Rauscher první podnět k Hofbauerovu blahověčení.

Dne 5. listopadu 1862 byly Hofbauerovy ostatky slavnostně přeneseny do kostela Maria am Gestade. Roku 1888 byl Klement Maria Hofbauer prohlášen papežem Lvem XIII. za blahoslaveného a **20. května 1909** jej papež Pius X. svatořečil. Roku 1914 vyhlásil Pius X. svatého Klementa za patrona města Vídně, později se stal i patronem Varšavy. Na počest svatořečení svatého Klementa Hofbauera byly vybudovány pomníky, kostely, kaple, řeholní domy a dětské domovy nesoucí jeho jméno. Klementovo úsilí směřovalo k zduchovnění života společnosti a církve tehdejší doby. Dodnes je uctíván věřícími jako muž víry, který vyvedl církev především v Evropě z krize osvícenství zpět k pravé zbožnosti. V tom je rozhodující Hofbauerův význam a odkaz i pro přítomnost: vrátit se k těm pravým hodnotám, na kterých křesťanská Evropa vyrůstala.

P. Roman Janáč, CSsR

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2009

Podobně jako v předchozích letech nejsou kurzy rozlišeny podle skupin exercitantů, ale převážně tematicky. Všechny uvedené kurzy, pokud není výslovně napsáno, pro koho jsou určeny, jsou zaměřeny všeobecně pro muže i ženy, manžele i svobodné, staré i mladé.

- 7. 5. - 10. 5. Exercicie pro rozvedené (i znovu sezdané) - Mons. Aleš Opatrný
- 24. 5. - 28. 5. Exercicie Arcidiecézní charity Praha
- 31. 5. - 5. 6. Exercicie pro varhaníky, hudebníky, zpěváky a kostelní spolupracovníky - P. Oldřich Máša
- 8. 6. - 12. 6. „S našimi národními svěťci“ - P. Zdeněk Šilhánek, CSsR
- 15. 6. - 19. 6. „Ježíš uzdravuje“ - P. Josef Michalčík, CSsR
- 20. 7. - 24. 7. Exercicie pro pedagogy, katechety a studenty pedagogických oborů - P. Petr Beneš, CSsR
- 27. 7. - 31. 7. „O modlitbě a vztahu k Bohu“ - P. Roman Janáč, CSsR
- 3. 8. - 7. 8. Exercicie pro pedagogy, katechety a studenty pedagogických oborů - P. Petr Beneš, CSsR
- 31. 8. - 4. 9. „S našimi národními svěťci“ - P. Zdeněk Šilhánek, CSsR
- 5. 10. - 9. 10. „Modlitba za uzdravení“ - P. Josef Michalčík, CSsR
- 9. 10. - 11. 10. Setkání pastoračních asistentů pražské arcidiecéze - P. Vladimír Málek
- 1. 11. - 7. 11. „Učednictví“ (exercicie pro kněze) - P. Vojtěch Kodet, O. Carm.
- 15. 11. - 21. 11. „Slovo Boží v životě kněze“ (exercicie pro kněze) - kardinál Miloslav Vlk
- 22. 11. - 28. 11. „Ježíš“ (exercicie pro kněze) - Mons. Karel Herbst
- 29. 11. - 3. 12. Exercicie Arcidiecézní charity Praha
- 3. 12. - 6. 12. Adventní setkání - P. Petr Beneš, CSsR
- 10. 12. - 13. 12. Adventní setkání - P. Petr Beneš, CSsR

Začátek exercicií je první uvedený den v 18.00 hodin. Exercicie, které vede P. Petr Beneš, CSsR, začínají mší svatou v 17.00 hodin v bazilice. Náklady na jednotlivé kurzy jsou uvedeny na internetu. **Příhlášky jen písemně:** Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí Panny Marie Příbram – Svatá Hora, Exerciční dům, 261 80 Příbram II/591, e-mail: ex.dum@svata-hora.cz nebo vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>.

Významné akce a poutě

- 9. 5. **8. arcidiecézní pout' za duchovní povolání.** Program: kající pobožnost v 8.30 (vede Mons. Karel Herbst), adorace v 9.00, příležitost ke svátosti smíření, modlitba posvátného růžence v 10.30, hlavní mše svatá v 11.00 (předseda kardinál Miloslav Vlk), beseda s panem kardinálem, generálním vikářem a bohoslovci ve 13.30, májová pobožnost v 15.00 hodin
- 16. 5. **Pout' bývalých PTP.** Mše svatá v 10.30 hodin (celebruje Mons. Josef Koukl)
- 21. 5. **Slavnost Nanebevstoupení Páně.** Mše svatá v 6.00, 7.00, 9.00 a 17.00 hodin
- 30. 5. **Pout' Matice Svatohorské** a výroční členská schůze. Mše svatá v 10.00 hodin
- 31. 5. **Slavnost Seslání Ducha svatého.** Mše svatá v 11.00 hodin na úmysl šíření víry prostřednictvím tisku, literatury a umění
- 6. 6. **Pout' rodin pražské arcidiecéze.** Mše svatá v 11.00 hodin (celebruje Mons. Aleš Opatrný). Odpoledne následuje doprovodný program.
- 7. 6. **Slavnost Nejsvětější Trojice**
- 11. 6. **Slavnost Těla a Krve Páně.** Mše svatá v 6.00, 7.00, 9.00, 11.00 a 17.00 hodin
- 14. 6. **Oslava Božího těla.** Mše svatá v 9.00 s průvodem
- 19. 6. **Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.** Mše svatá v 6.00, 7.00, 9.00 a 17.00 hodin
- 20. 6. **Koronovace - vigilie.** Mše svatá v 17.00 a 19.30 hodin (následuje světelný průvod)
- 21. 6. **Koronovace (277. výročí).** Mše svatá v 6.00, 7.30, 9.00 (hlavní mše svatá, následuje procesí s milostnou soškou Panny Marie Svatohorské), 11.00, 15.30 hodin. Mariánská pobožnost ve 13.30 hodin. Nešpory v 16.15 hodin. Možnost získání plnomocných odpustků
- 24. 6. **Slavnost narození sv. Jana Křtitele.** Mše svatá v 6.00, 7.00, 9.00 a 17.00 hodin
- 29. 6. **Slavnost sv. Petra a Pavla.** Mše svatá v 6.00, 7.00, 9.00 a 17.00 hodin. Možnost získání plnomocných odpustků
- 15. 8. - 16. 8. **Poutní slavnost**

Hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

- 21. 5. 17.00 Petr Eben: **Mešní proprium**
- 31. 5. 9.00 Michael Haydn: **Veni sancte Spiritus**
- 11. 6. 17.00 Petr Eben: **Mešní proprium**
- 14. 6. 9.00 Bohuslav Korejs: **Ctyři eucharistické sbory, hudba pro žestě**
- 21. 6. 9.00 Antonín Dvořák: **Mše D dur „Lužanská“**
- .....
- 22. 10. - 24. 10. **Kurz liturgické varhanní hry II.** - výuka varhanní improvizace, doprovodu liturgie a gregoriánského chorálu (vede Pavel Šmolík a další, přihlášky: ex.dum@svata-hora.cz)

Bohoslužby na Svaté Hoře

Neděle:	6.00, 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 hodin	Mše svatá
	12.00 hodin	Řeckokatolická svatá liturgie
	15.00 hodin	Modlitba posvátného růžence
	16.15 hodin	Zpívané nešpory
Pondělí - sobota:	6.00, 7.00, 9.00 a 17.00 hodin	Mše svatá
	16.30 hodin	Modlitba posvátného růžence
Svátost smíření:	Příležitost ke zpovědi je půl hodiny přede mší svatou, na požádání kdykoli.	
Svátost křtu:	Je vhodné, aby rodiče křtěného dítěte absolvovali přípravu ve své farnosti.	
Svátost manželství:	Je třeba, aby se zájemci o tuto svátost o ni ucházeli u faráře v místě svého bydliště.	

- Ve středu** od 18.00 hodin je ve farním sále katechismus pro dospělé.
Ve čtvrtek po odpolední mši svatě je adorace.
V pátek v 7.00 hodin je mše svatá obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské.
V sobotu po mši svatě v 9.00 hodin je mariánská pobožnost s přednesením zaslaných proseb. Prosbu můžete zasílat na adresu prosba@svata-hora.cz, vyplnit formulář na <http://www.svata-hora.cz> nebo zaslat poštou.
V sobotu po mši svatě v 9.00 hodin se ve farním sále koná setkání ministrantů. Kontakt: ministranti@svata-hora.cz
V postní době je křížová cesta v pátek od 16.30 hodin a v neděli od 15.00 hodin.
V květnu po odpolední mši svatě je denně kromě čtvrtku a neděle májová pobožnost.
3. neděle v měsíci přenáší mši svatou v 9.00 hodin Radio Proglas.

Úřední hodiny farního úřadu

pondělí - pátek: 9.00 - 12.00 hodin; 13.00 - 15.30 hodin

Prodejna knih a poutního zboží, Svatohorské poutní muzeum a průvodcovská služba

Provozuje:	Sacromontana, s.r.o., IČ: 27363261, DIČ: CZ27363261	Otevírací doba prodejny:	
Odp. osoba:	Martina Jechortová	po - so:	I. - III.: 10 - 15 hodin IV. - V.: 9 - 16 hodin VI. - VIII.: 9 - 17 hodin IX. - X.: 9 - 16 hodin XI. - XII.: 10 - 15 hodin
Tel.:	+420 318 429 943, +420 731 619 800	ne:	I. - XII.: 9 - 17 hodin
Fax:	+420 318 429 934		
E-mail:	prohlidka@svata-hora.cz		
E-shop:	http://shop.svata-hora.cz		

Expozice Svatohorského poutního muzea:

Ke zhlédnutí v otevírací době prodejny. Vstupné: 10 Kč, v rámci prohlídky zdarma

Průvodcovská služba:

Prohlídka areálu Svaté Hory včetně návštěvy uzavřených prostor s výkladem. V. - IX. v otevírací době expozice a prodejny, IV. a X. o víkendech. Poslední prohlídka začíná hodinu před zavírací dobou. V jiných případech je možné zajistit prohlídku po předchozí domluvě. Prohlídku větších skupin a cizojazyčnou prohlídku (německy, anglicky, italsky, rusky) je nutné objednat písemně, e-mailem nebo faxem.

Prohlídka v češtině: 50 Kč / 30 Kč, rodinné vstupné: 130 Kč, cizojazyčný výklad: 70 Kč / 50 Kč, děti do 6 let zdarma

"Svatá Hora v čase i nad časem":

Zahrnuje projekci filmu o Svaté Hoře v Mníšecké kapli, prohlídku stálé výstavy na letním kůru a návštěvu Svatohorského poutního muzea. Ke zhlédnutí v otevírací době prodejny

Vstupné: 50 Kč / 30 Kč, rodinné vstupné: 130 Kč

SVATÁ HORA Vydává a rozšiřuje Římskokatolická farnost Svatá Hora, 261 80 Příbram II - 591, tel. 318 429 930, fax 318 429 934, e-mail: basilica@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>. Vychází 6x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu - dobrovolný dar (náklady na 1 výtisk činí 15,- Kč + poštovné). Řídí redakční rada, zodpovídá P. Josef Michalčík, CSSR. Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima spol. s r. o. Expedicí zajišťuje Karmelitánské nakladatelství, s. r. o.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s., okresní pobočka Příbram, č. ú. 520395309/0800. Zájemci o pravidelné odebírání pište na adresu redakce.

Jubileum sv. Klementa

Tasovice 2009

21. května 2009

Mezinárodní pouť v Tasovicích
hlavní událost jubilea

mše svatá v 10.30 hodin ve farním kostele

23. května 2009

Každoroční pouť farností,
cukrářů, pekařů a vinařů

mše svatá v 17.00 hodin ve farním kostele

Žehnáme všem poutníkům
redemptoristé, Tasovice

Aktuality a podrobnosti na www.lldovemisle.cz.

Kontakt: Info@lldovemisle.cz

„Já jsem přišel na svět jako světlo,
aby žádný, kdo věří ve mne,
nezůstal v temnotě.“

(Jn 12,46)

